

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
23 У. 18549/17
04.07.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Весне Чогурић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., поднетој против туженог органа Првог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, Београд, краља Милана бр. 14, ради поништаја решења 24 број: 07-1/13 од 17.11.2017. године, у правној ствари оцене рада и престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.07.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Првог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, Београд, 24 број: 07-1/13 од 17.11.2017. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 14 У 8372/17 од 29.09.2017. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења генералног секретара Народне скупштине ... број: ... од 27.12.2012. године којим је, ставом првим диспозитива, тужиоцу, државном службенику на извршилачком радном месту самостални саветник – инжењер за софтвер, који је разврстан у звању самосталних саветник у Сектору за опште послове, Одељењу за електорнику, телекомуникације, информатику, Одсеку за рачунарске мреже, интернет и телекомуникације, за период ванредног оцењивања од 31.08. до 11.10.2012. године након превременог оцењивања, одређена оцена “не задовољава”, а ставом другим диспозитива истог решења тужиоцу и утврђен престанак радног односа даном коначности тог решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 07.12.2017. године и поднеском од 29.06.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Истиче да је надлежност туженог органа утврђена противно одредбама чланова 215. и 216. Закона о општем управном поступку, с обзиром да је исти састављен од државних службеника запослених у служби Народне скупштине Републике Србије, подређених доносиоцу свих првостепених решења у Народној скупштини – Генералном секретару Народне скупштине Републике Србије, који је преузео надлежност за одлучивање по изјављеној жалби, а што је довело до ускраћивања права тужиоцу на жалбу, односно, што је тужиоцу ускраћено деволутивно и одложно дејство жалбе у управном поступку. Следом детаљно датих разлога у тужби, због којих је исту поднео, тужилац указује суду да решење о превременом оцењивању није било коначно све до 02.12.2016. године, па поступак ванредног оцењивања није ни могао бити започет, а поготово није могао бити окончан, нити је могло бити донето решење о ванредном оцењивању. Како решење о ванредном оцењивању није било коначно и извршно дана 07.03.2013. године, то нису постојали услови, због претпоставке извршности за доношење решења о престанку радног односа. Такође, због претпоставке извршности није могуће истовремено донети и решење о ванредном оцењивању и престанку радног односа. При томе, на основу одредбе члана 184. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005, 61/2005м 54/2009), тужиоцу по овом основу, због истека рока застарелости, није могао, нити више може престати радни однос. Код изнетог, по оцени тужиоца нису постојале законске претпоставке, да првостепени орган донесе решење о престанку његовог радног односа, а посебно није могао да истовремено донесе решење о ванредном оцењивању и о престанку радног односа. Ово посебно, јер је у конкретном случају јасно да је оспорено решење донето са циљем да се покрије незаконито поступање првостепеног органа, а све са намером да тужиоцу престане радни однос. Са ових и других разлога наведених у тужби, предлаже да суд донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава оспорено решење и оглашава ништавим првостепено решење, па суд пресудом непосредно одлучује, тако што утврђује да је неистинита означена исправа туженог органа и да је тужени орган тужиоцу повредио описана права, као у петитуму тужбе, те се обавезује тужени орган да тужиоца врати на рад, на неодређено време, на радно место описано у петитуму тужбе, у року од 8 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Такође предлаже да Управни суд обавезе тужени орган да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 60.020,00 динара месечно, почев од 08.03.2013. године, до повратка тужиоца на рад, увећан за 0,4%, за сваку текућу годину, почев од 22.06.2013. године, са законском затезном каматом почев од дана доспелости, односно сваког 5. у месецу за претходни месец, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу исплати трошкове судског поступка према усвојеном трошковнику, све у року од 8 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда 14 У 8372/17 од 29.09.2017. године којим је уважена тужба тужиоца и поништено решење Првог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије 24 бр. 07-1/13 од 22.05.2017. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање.

У извршењу наведене пресуде тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио ожалбено решење од 27.12.2012. године, са позивом на одредбу члана 170. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку. Образлажући своју одлуку, тужени је навео да је иста донета сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, те цитирао одредбе чланова 140. став 1. Закона о државним службеницима; 82. став 3., 84. став 1., и став 2. 84а, 85. став 2., 86. став 2. и 3. као и члан 144. став 2. Закона о државним службеницима; навео је шта је одлучено ожалбеним решењем број: ... од 27.12.2012. године; цитирао одредбу члана 16. Одлуке о организације рада Службе Народне скупштине Републике Србије која се односи на надлежног туженог органа за одлучивање о жалбама на првостепено решење као и одредбу члана 19. Закона о управним споровима. Такође у образложењу је навео да нису основани наводи тужиоца који се односе на наводе да ожалбено решење није коначно и извршно тим пре што је тужиоцу у акту који му је достављено предметно решење обавештен о могућностима подношења тужбе у управном суду на основу члана 19. Закона о управним споровима. Даље је навео, да је поступак оцењивања државног службеника, овде тужиоца у свему спроведен по законом, позивајући се на одредбу члана 86. став 2. и 3. Закона о државним службеницима. Ово са разлога, јер по оцени туженог органа није имало потребе да се тужиоцу даје оцена за први квартал 2012. године, у писаној форми, с обзиром да је државни службеник својим радом задовољио постављене критеријуме. Како у другом кварталу из те године није задовољио постављене критеријуме, одређена му је оцена не задовољава, због чега правилно првостепени орган упутио тужиоца на ванредно оцењивање и где му је сходно одребама Закона о државном службеницима, поново одређена оцена “не задовољава” због чега му је решењем генералог Секретара Народне скупштине Републике Србије престао радни однос. Како тужени орган у законском року није одлучио по жалби тужиоца то, по оцени туженог органа решење коме је тужиоцу престао радни однос постало коначно и извршно са даном 07.03.2013. године.

Међутим, по налажењу Управног суда, основано се у тужби истиче да, у конкретном случају нису били испуњени услови да се истим решењем одлучи о питању оцењивања државног службеника и о престанку његовог радног односа, будући да је коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћена лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона, док је одредбом става 5. истог члана закона прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена "не задовољава" престаје радни однос даном коначности решења.

Одредбом члана 132. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/2005 ... 104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководилац органа доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао, као и да се против таквог решења може покренути управни спор.

Код оваквог стања ствари, тужени орган је био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, да ту одлуку, на начин прописан Законом о државним службеницима, достави државном службенику и да тек пошто та одлука постане коначна, донесе решењем којим ће утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Поред тога, ожалбено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен. Чињеница је да у случају када државни службеник буде оцењен са оценом "не задовољава", радни однос му престаје, по самом закону, у складу са одредбом члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), али се разлог за престанак радног односа и датум престанка радног односа морају утврдити посебним решењем, у смислу наведене одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Ово стога, што датум престанка радног односа није законом одређен, већ одредив, па је управо то разлог због кога је и требало донети посебно решење о престанку радног односа, пошто се претходно утврди са којим датумом је државном службенику радни однос престао, односно када је постала коначна одлука о оцењивању, а што представља будућу неизвесну околност коју треба утврдити на основу доказа о извршеном достављању решења о оцењивању.

Напоследку, тужени орган ће приликом оцене законистости ожалбеног решења, посебно имати у виду да је пресудом Управног суда 20. У. 19109/16 од 10.05.2018. године, поништено решење Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије 24. бр 07-30/12 од 24.11.2016. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења о превременом оцењивању Генералног секретара 03 112-1947/12 од 10.07.2012. године, а које решење је у смислу одредбе члана 85. Закона о државним службеницима, предуслов за упућивање државног службеника на ванредно оцењивање.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон

на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. наведеног Закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. истог Закона.

Имајући у виду да тужилац није определио трошкове управног спора, у смислу члана 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), суд је одбио његов захтев за накнаду трошкова овог управног спора и одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредби чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреде правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то тужбом тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 04.07.2018. године, 23 У. 18549/17

Записничар
Даница Лекић, с.р.

Председник већа – судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС